

1. Vy - chva - luj - me ve - se - le Ma - tku bla - ho - sla - ve -

nou, kte - rou sva - tí an - dě - lé chvá - lí v ne - bi

pí - sní svou; s ni - mi vši - chni spo - le - čně

Ma - tce Bo - ží, Ma - tce své spo - ko - rou vrou - cně

zpí - vej - me, jí dík a chvá - lu vzdá - vej - me.

2. Tobě vzdávat přísluší
pochtu, slávu, dík a čest,
ty se staráš o duši,
kterou do nebe chceš vést.
Za ni, Panno nevinná,
prosiš stále u Syna,
by sám ji z hříchu očistil
a věčnou spásu zajistil.

3. Ty jsi pomoc zemdlených,
v bouři kotva naděje,
útěcha jsi sklíčených,
pomoc tvá nám prospěje.
Chraň nás v každé hodině,
perlo věčné svatyně,
tvá přízeň, Matko laskavá,
kež stále s námi zůstává.

4. Jitřní hvězdo zářivá,
tebou svítá jasný den.
Kdo na tebe spoléhá,
z bouří světa zachráněn,
vyjde na břeh věčnosti
příspěním tvé milosti.
Buď tobě, Matko, čest a vděk
po celý dlouhý světa věk.